

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

ИСЛАМСКА РЕПУБЛИКА
НЕМАЧКА 1

**СТРАХОВИ
МОЋНИКА**

Copyright © Дејан Лучић, 1999

Copyright © 2012 за ово издање, ЛАГУНА

Copyright fotografije autora © Војислав Данилов Феки

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Баки Воки
и шеџики Наги,
свеџионицима доброџе

*Jeder deutsche Bundeskanzeler,
jeder deutsche Staatsburger sollten jede
Zeile dieses einmaligen Buches ganz
aufmerksam lesen. Und stets mit
dem bleistift in der Hand...*

Сваки немачки савезни канцелар,
сваки немачки држављанин требало
би да пажљиво ишчитава сваки редак
ове јединствене књиге.
И стално с оловком у руци...

Радомир Смиљанић

САДРЖАЈ

Пролог – Нострадамусово проклетство	9
Сусрет на техранској пијаци.	15
„Дубоко грло“ из иранске тајне службе – Мортез Јахави	30
Сусрет у Истанбулу.	37
Свети грал као изазов	53
Агент Нико	72
Бекство из Техерана	90
Рапорт	97
Тиха ликвидација „пријатеља“	111
Како ради иранска тајна полиција у Немачкој	117
Немачка скрива истину	130
Продор у албанску мафију	145
Вештац Парсифал.	168
Операција <i>Кашајули</i>	176
Теледириговани немачки шпијун	193
Копље судбине из музеја	201
Корзикански удар	217

Оргије уз ритуал црне магије	221
Девета исламска симфонија	228
<i>Зелени шкорџион</i>	240
Фатална Марго	246
Операција <i>Исламска мрежа</i>	252
Ложа крви	272
На трагу <i>Зеленог шкорџиона</i>	292
Освета Европи	301
Чувари мистичне истине	316
Игра покварености	328
Шок ислама	335
Албан краде Христов покров	342
Магијски тероризам	357
Невидљиви мајстори	363
Кинески фактор	370
Потрага за правим Копљем судбине	376
Тајна сексуалне магије	381
Састанак са агентом Професором У Сент Галену	388
Враџбина почиње да делује на Марго	400
Култ моћи	404
Купац за непобедивог Ел Хусеини	420
Шејтан ради свој посао	431
Марго је заведена враџбином	436
Српски ракурс	440
Разговор са професором Мирољубом Јевтићем	452

Пролог

Нострадамусово проклетство

Балкан, 1537. године, рана јесен...

Стигавши на пропланак којим се завршавала шума кроз коју је водио пут, коњаник спази удаљену касабу и загледа се у њене кровове као у слику коју одрастао човек препознаје из детињства. Склопио је очи и призор пред собом упоредио са својом визијом. Тог трену је знао да је касаба која се види као на длану Сарајево!

Намерник отвори очи и окрену мазгу пут хана који се налазио наспред касабе у коју се упутио. Јашући низбрдо, мање је гледао у пут пред собом, а више у варош у коју га непогрешиво доводе слутње и немири.

Сјахао је испред хана око кога су били привезани лепис арапски коњи. По богатству њихове опреме путник закључи да су гости имућни људи и да храна у хану мора бити добра, а смештај релативно чист. Ушавши у механу, тајанствени путник се намерно погрби како би био мање упадљив муслиманима који су разметљиво јели и пили. Дебели гостионичар са чалмом на глави и великим опуштеним брковима обрадова се новом госту и благонаклоно му показа скроман астал у углу механе.

– Идете ли издалека? – упита гостионичар на турском језику.

– Из Истанбула – на несигурном турском одговори гост.

– Значи из престонице.

– Да – кратко ће намерник.

– Хоћете ли јести?

– Шта нудите?

– Печења свакојаког, а од куваног, телећу чорбу, нешто сарми и босански лонац.

– Имате ли... – хтеде путник да изусти – крметине, али се уздржа у последњем тренутку. Гостионичар упитно подиже обрве, а гост упита: – Јаретине?

– Да.

– Дајте ту јаретину и црног вина, наравно најбољег! – Поглед му крену за гостионичарем који се провлачио између столова и људи. Путник осети задах лоја, знојавих мушких тела и воњ балеге који је допирао кроз отворен прозор. У ушима му се помешаше звуци људског говора, смеха и зујања необично великих мува од којих се нико није бранио, нити обраћао пажњу на њих.

Човек окрену главу ка прозору кроз који се видело срце града за које ће му касније рећи да се зове Башчаршија.

Пијани Турци за столом крај његовог бурно су се смејали. Човек једва разазнаде да причају о томе како ће Султан поново кренути на Беч да га сравни са земљом. Његово концентрисано прислушкивање прекиде гостионичар који нехајно спусти храну на дрвени астал.

– Да вас питам нешто, ефендија – заустави намерник гостионичара који је већ кренуо ка другом столу.

– Изволите господине – рече механџија, чије је искусно око испод скромне одеће госта препознало путника богатог порекла.

– Имате ли собу близу ваше, за мене? Остао бих у Сарајеву неколико дана.

– Ако иштеш собу близу моје због страха од разбојника, онда немој! Овај ти је хан под заштитом султана и о сваком госту се води нарочит рачун.

– Јок вала, није рад страха, од људи. Од мене не би ни видели вајду јер сам ти ја травар, лекар... хећим – сети се најзад турске речи за своје умеће.

– Која ти је мука?

– Света болест ми је мука. Када ми дође, ваљало би да ми когод тури крст у руку.

– Алаха ти, немој крст! – прошапута ужаснуто механџија.

– Може и велики гвоздени кључ.

– Кључ може... Шта беше света болест?

– Народ је зове падавицом.

– И да је падавица од Алаха је, само кад није заразно.

– Није, није... Само ми у собу стави кључ, кључ ми стави у руку, а руку и мене целог на земљу, како не бих пао и повредио се. Алаха ти, учини ми ту доброту. Алах ће ти дати своје, а ово ти је од мене – рече путник и у већ испружену механџијину шаку спусти дукат.

– Имам собу поред своје. Последња врата низ ходник. Дајем ти је као најрођенијем... велиш да си хећим? Такви нам овде увек ваљају. Плаћаш дукатима, а није ни стигао глас о теби. Како се зовеш, јеси ли каурин?

Видар окрете главу ка радозналом гостионичару. Могли су да осете дах један другоме. Гледајући га хипнотизерски човек изусти своје име:

– Ја сам Мишел Нострадамус.

Неколико тренутака наста тајац као да је стало време, а потом се све врати тамо где је стало пре него што је механџија упитао госта за име.

У уредној и чистој соби без иједне муве, Мишел Нострадамус седео је за столом, писао и рачунао само њему знане речи и бројеве. Близу поноћи, Турци у механи се озбиљно посвађаше. Један од њих извади ханџар и прободе другога. Галама се појача, па потом потпуно умири. Гостионичар утрча у Нострадамусову собу и прошапута:

– Ти рече да си ћећим. Дођи па покажи какав си и од којих јер ће онај рањени Алаху на истину!

Нострадамус мирно узне торбу пуну мелема и трава и нареди гостионичару да спреми врућу воду и чисте чаршаве. Исте ноћи кроз касабу се пронео глас о чудном ћећиму који је из мртвих вратио рањеног Турчина.

Нострадамус је ушао у своју собу видно узбуђен. Осетивши да напад долази, он позва механџију, а потом се припреми за оно од чега није могао побећи. Гостионичар му угура кључ у шаку. Лице болесника се тресло, кривило у грчу, очи су му биле намах затворене, намах разрогачене. Човек је нешто бунцао, отимао се, копрцао и тресао. Гостионичар је мислио да му се душа бори са самим шејтаном.

Одједном, тело се опусти и умири. Човек на поду био је мокар од зноја. Отворио је очи.

– Жив ли си, каурине? – упита Турчин.

– Јесам, прошло је... Свашта сам видео.

– Шта се то да видети, када си жмурео.

Човек је тешко дисао. Опет је погледао гостионичара право у зенице, оним истим погледом уз који му је рекао своје име:

– Видео сам будућност!

Увучен и сâм у чудни живот свога госта, механџија приближи своје ухо видаревим устима и уплашено запита:

– Каква је?

Нострадамус склопи очи и поче говорити као да чита:

– Европа ће бити исламска, али ти то нећеш доживети.
Нећу ти ништа више рећи.

– Хвала Алаху! – рече гостионичар и весео оде у механу да јави пророчанство.

Оставши сâм, Мишел Нострадамус лагано устаде и поче да пише оно што је механџији рекао, али увијено, у метафорама, како би само посвећени у тајну то разумели:

*Оријентални ће најустийији своје сѣално боравишће,
ѣрећи ѣреко Аѣенина, да виде Француску... И свакога
ће бичем својим ударити...*

(Центурије II/29)

Француско, ѣруди се да моју реч узмеш у обзир!

(Центурије III/24)

*Због неслоге и немарности Француске, Мухамеду ће
бити оѣворен улаз!*

(Центурије I/18)

Ислам налази оѣворена месѣа!

(Центурије X/31)

Да би била у Дунаву, доћи ће са Рајне велика камила.

(Центурије V/68)

Германско царство из ѣрбуха ће изјестити исламски црв.

(Центурије V/72)

Нострадамус се исправи и рука стаде са писањем. Зној га је обливао. Знао је да је поново видео будућност. Све је записао.

Гостионичар поново бану у собу.

– Гласник крену за Стамбол да јави султану да ће Европа бити исламска.

– Поранио је, мој механџијо.

– Проклет да сам ако султана преварим! – тужно рече Турчин.

– Проклет сам ја што ће султан истину рано чути, а мој народ касно.

– Шта то значи?

– То ти је моје проклетство!

Нострадамус

Сусрет на техранској пијаци

Техеран...

„Недостаје ми овај град“, помисли човек стојећи као изгубљен. Дозволио је себи тренутак непажње, затворио очи и пуним плућима удисао нарочитост овог необичног места. Тежак и непоновљив мирис кебаба од овчетине испунио му је ноздрве. До ушију му допре пригушена музика Оријента, а тело му се опусти како би лакше осетило струјање ваздуха које као додир остављају за собом ужурбани пролазници.

„То је осећај давних времена“, настави човек своју мисао и развуче усне у осмех. У неким другим временима људи би га загледали, правили шале на његов рачун или би се гласно насмејали његовој безазленој игри. Човек је стајао као укопан, удубљен у мисао и сећање које се у овом окружењу мириса и звукова наметало као сама стварност.

Било му је шест година када га је отац, војни аташе при немачкој амбасади, први пут повео са собом у овај град.

Радознало и узбуђено посматрао је кроз округли авионски прозор чудне призоре. Сетио се очевог смеха када је рекао како му то што види личи на низове малих гаража за његове аутомобилчиће, а да се људи који ходају правим улицама крећу као мрави. „То је пијаца у јужном Техерану“, одговорио му је отац, објашњавајући како је трговина врста наследног заната, део игре у којој уживају и онај који робу нуди и онај који је купује.

Годинама потом дечак је растао учећи фарси језик и проводећи најлепше тренутке на техранском базару који је памтио као место пуно смеха, музике, ведрине и као, дословно, једини простор на планети у ком је могао да нађе апсолутно све што пожели да купи. „То је пијаца у јужном Техерану“, несвесно понови у себи давно изговорене очеве речи и отвори очи: „Али то више није она моја пијаца“, настави мисао која га узобли и намршти.

Његове „гараже“, нетакнуте већ пола века, биле су оронуте, сиве, са искрзаним фасадама. У њима прашњава роба, нагомилана без реда и воље, више подсећају на запуштене магацине него ли на дућане који треба да привуку нечију пажњу. И сами оронули, посивели и дроњави, трговци су личили на те своје запуштене дућане. Њихов поглед је неодређен, очи празне, а покрети троми и тешки. Потпуно одсуство основног трговачког духа, интересовања...

„Хомеини!“, човек изговори у себи име које је било одговор на ту отужну слику техранске пијаце. Техеранска пијаца је, у ствари, метафора целог једног друштва, једне идеологије, система у ком је забрањена елементарна људска слобода, забрањена музика, смех, слобода кретања и говора, забрањена и кажњива свака мисао изван *Курана* и изван Хомеинија. Слика једног система који је људе свео на послушнике, на празне мисли, аутомате, на осећање да

је свако свакоме непријатељ, на потребу да свако свакога шпијунира и процењује. Дубоко скривене мисли остају скривене до гроба, јер изговорене постају оптужница која води у смрт.

„Једино што испуњава њихов поглед јесте тупост! Из празних очију ништа не можеш да докучиш. Развили су ту празнину као одбрамбени механизам“, заврши човек своју поражавајућу спознају једног новог града тако различитог од оног који је памтио из детињства. „Толико учења, јавних и тајних докумената и досијеа, толико знање, а нико ми није рекао како људи носе у глави празне очи и говоре речи које не значе ништа!“

Након година школовања и припрема за агента тајне службе, ево га поново у Техерану, на пијаци, на новом задатку. Пренут из сећања, разочаран сликом за коју су га припремали, Европљанин удахну дубоко, врати се у стварност и поче непогрешиво да извршава свој једноставан задатак. Незаинтересовано је куповао бакалук и трпао га у корпу.

– Колико риала? – упита продавца кромпира који му рече цену у туманима.*

„Бар се то није променило“, помисли купац и насмеја се тој необичној трговачкој потреби да цену робе изговоре у најмањим апоенима иранског новца.

Подигавши поглед са тезге пуне поврћа, Европљанин се изгуби у маси људи и физиономија који су као река текли главним пролазом техранске пијаце. Ходајући у тој маси, осећао је како му неко погледом прикива теме. Нагло се окренуо и спазио жену забраћену у црни чадор како стоји и нестварно га посматра плавим, крупним очима. Али бујица људи у ходу не прашта мировање. Приморан на кретање,

* Један риал има сто тумана.

човек поче да хода уназад, а жена се окрену и изгуби у маси. Мушкарац је стигао да примети њен поглед тако различит од оних недокучивих празних погледа свуда око њега.

Иако притисак на темену више није осећао, човек се често окретао тражећи тајанствену жену. Неко време је ходао главним пролазом, а онда, већ сигуран да су и поглед и девојка ствар случајности или привиђења, скренуо је у улицу поред базара.

Европљанин уђе у прилично чисту месару. Таман када је хтео да заусти поруџбину, на вратима се појави Иранац и стаде иза њега. Месар, стар и необично мршав за човека своје професије, направи окрет и, правећи се да није видео Немца, љубазно се осмехну човеку свог народа и вере и послужи га преко реда. Када овај изађе праћен осмесима и захваљивањем трговца, Европљанин, нимало љут што га је месар превидео, на солидном фарси језику поручи шест пилића. И док се трговац, који је очигледно очекивао поруџбину, савијао да дохвати робу испод тезге, купац погледа кроз излог. Био је прилично изненађен када је преко пута радње препознао плаве очи које су га нетремице посматрале. Знао је да не сме да прави нагле покрете, да не сме да потрчи за њом нити да је сретне. Његов задатак је да безбедно преузме свих шест пилића. Ипак, младић лагано завуче руку испод широког прслука и опипа мали, добро скривен пиштољ.

– Као што сте поручили телефоном, господине – била је месарева реченица која је тргла младог човека. Скренуо је поглед са девојке и погледао човека са друге стране. Младића није изненадила трговчева реченица, иако никакве телефонске поруџбине није било. Све је било део шпијунске игре која је заваравала тајну полицију Ирана.

У једном од шест пилића сакривен је микро филм са извештајем који долази из самог Вевака, најтајанственије обавештајне службе Азије која је заснована на глобалној амбицији: извоз исламске револуције. Свестан важности своје „поруџбине“, младић је преузео драгоцен терет – шест пилића припремљених за роштиљ. Платио је и кренуо ка излазу.

Девојке са тајанственим очима више нигде није било.

Одлучио је да бакалук и нарочито кесу пуну пилића не ставља у огромни гепек *Фолксвагеново* комбија, већ до себе, на сувозачко место, како би му све време били пред очима. Уосталом, требало је пробити се возилом кроз вреву техранског пазарног дана, а то би могло да траје дуго. Затамњена стакла и црна боја комбија послужили су му као огледало: погледом пса трагача проверио је да ли је околина чиста. Потом је ушао у комби не испуштајући кесе из руку. Тек када је закључао своја врата, спустио је кесу на седиште поред себе и упалио мотор.

Истанчаних и наоштрених чула, возач се нагло укочи осећајући присуство другог човека у возилу. Погледао је у скривено огледало, постављено између седишта, на коме се видела унутрашњост великог гепека. Огледало му је открило празан и мрачан простор пртљажника. Ова га слика није умирила. Иза његовог седишта се ипак неко крио, а за огледало је тај простор био мртав угао. Покретом извезбаних и уиграних ратника, нагло је извукао пиштољ, у окрету га репетирао и уперио у мрак иза себе. Цев пиштоља нашла се равно међу обрвама изнад којих се забелело високо чело и појавила се црвена коса. Остатак лица и тела био је сакривен иза седишта. Као да лагано израњају из воде, иза седишта се појавише огромне плаве очи, широм отворене

и уплашене, потом нос и усне које на течном енглеском језику прошапуташе:

– Не би било добро да ме убијете. Истина, ништа се не види, али би се пуцањ свакако чуо.

Сугестивност њених речи, а нарочито њених очију, натераше човека да закочи пиштољ и спусти руке.

– Забога, возите ме у амбасаду, још увек нисам безбедна – готово нареди млада жена.

Брзином којом размишљају само изверзирани шпијуни, човек је праметнуо у глави све могућности које ову жену доводе у везу са њим. Највише се плашио провокације Вевака – иранске тајне полиције, али је знао да никаквом акцијом на своју руку не сме угрозити задатак. „Дођавола, зар једно рутинско преузимање може овако да се искомпликује“, помисли возач и укључи се у саобраћај који је понедељком у Техерану био хаос у коме владају сва правила сем правила вожње.

Умирена кретањем возила, готово погађајући шта се дешава у човековој глави, девојка рече:

– Молим вас, немојте се заустављати пре ваше амбасаде. Ја сам хришћанка коју прогоне муслимани!

– Хај’те, молим вас, није ово претхришћански Рим! Неће вас нико бацити лавовима!

– Господине, овде је још горе... убијају где стигну!

– То не верујем! Сваки дан пролазим овуда поред коптске хришћанске цркве, пуна је верника које нико не малтретира.

– Да, њих нико не малтретира у цркви, али све је другачије када се људи осаме. Уосталом, није тачно да сваки дан пролазите поред коптске цркве. Први пут вас видим. – додаде девојка тише.

– Нисте обратили пажњу. Истина, мењам се са колегама, али...

– Нема али! – прекиде га тихо девојка. – Ваше се зна: исти човек сваког понедељка долази у исту месару по набавку за амбасаду. Пратим га већ месецима, увек исто: прво мало прошета по базару, купи поврћа и на крају одлази у месару. Све то видим са прозора. И баш данас, када сам одлучила да побегнем од свега, ви сте заменили познатог човека и то први пут. Да нисте тако плави, пегави и добро обучени, тешко бих спојила коцкице. Овако, толико се разликујете од овог света, толико се види да сте Немац да је грешка просто искључена.

– Лепо закључујете, госпођице...

– Сара.

– Сара? Па, ви нисте Иранка!

– Јесам, али са севера. Моји преци су Европљани, али не знам своје тачно порекло. Деда ми је испричао да имамо у венама грчке и немачке крви, како и зашто, то не знам. Возите! Зашто сте стали?

– Семафор је! Морам да станем.

Шпијун у њему не издржа и он изненади девојку питањем:

– У чему је проблем? Каква је то техника препада на службеника једне амбасаде?

– Спасавање главе. Наравно, ако сте прави хришћанин – одговори девојка гледајући га очима препуним страха.

– Храбри сте, нема шта!

– Моја глава је свеједно на пању. Овај покушај даје ми наду да ћу ипак преживети.

Готово наивно, са маском дечачке радозналости у гласу, он је упита:

– Баш нешто размишљам и никако да одгонетнем како сте ушли у комби... мислим, био је закључан...

– Женска укосница чини чуда – одговори, показујући му жицу од укоснице вешто савијену према режњевима браве.

– Ко вас је научио тој вештини?

– Мука, мајн хер.

– А аларм?

– Баш сте радознали! Рекла сам вам да сам припремала овај упад у комби амбасаде. Последње четири суботе сам чекала да се паркирате, па сам укосницу забадала у браву све док се аларм не активира. Онда сам бежала у масу. Тако је укосница сваки пут све више личила на кључ, а данас је тај кључ прорадио.

Возач набра обрве као да му је засметало сунце. Била је тачна прича о аларму који је последње четири суботе редовно био активиран. Уосталом, то је и био повод да сталног агента-добављача замене њиме. „Наша шпијунска игра није могла заварати ни једну женску памет, а камоли да ће заварати превејане шпијуне иранске тајне полиције“, помисли возач.

Окренуо се и угледао необично лепу риђокосу девојку која је погледом и смешком више молила него захваљивала.

– Мој слепи путник има предивне очи – насмеја се возач својој игри речима и натера девојку да постиђено спусти поглед. Одлучио је да је више ништа не пита јер је открио да је необично интелигентна. „Пре ће провалити она мене него ја њу“, закључи возач своју мисао о девојци.

После готово четрдесет пет минута, он утера комби у двориште амбасаде СР Немачке. Велика гвоздена врата се изненађујуће лако затворише и заклонише возило. Размишљајући куда са својим слепим путником, возач одлучи да настави улогу добављача и да девојку, наивно, одведе у скромну чекаоницу где би имала третман као било која грађанка Ирана која тражи услугу његове амбасаде.

– Изволите за мном! – рече младој жени која се уплашено склупчала у углу комбија. – Забога, стигли сте на

парче немачке земље усред Техерана! У амбасади сте, не бојте се више – рече мирно и љубазно возач понудивши јој своју руку.

Излазећи бојажљиво, девојка најпре погледа око себе. Као глумац који после представе скида маску, она збаци мараму са главе и растресе своју дугу, риђу косу. Пред возачем се појави њена откривена глава и он застаде помало збуњен толиком лепотом.

– Следите ме, Сара! – рече јој, носећи кесу пуну пилића и немарно се обрати младићу који је управо наишао: – Побрините се за бакалук!

Погледом позва девојку да га следи. Она се осврну на леву и десну страну, а потом прикова поглед на црну, чврсто затворену гвоздену капију иза које је заувек оставила свој дотадашњи живот.

Иза високих улазних врата амбасаде, омеђених коринтским стубовима, Сара се осетила као да стоји испред храма. Подигла је очи ка небу и лагано их спуштала преко облака, китњастих фасада и врата све до прага. Гледајући нетремице у праг, Сара још више сави главу, прекрсти се, склопи очи и лагано, успорено десном ногом закорачи у амбасаду трудећи се да не додирне праг. Младић је нетремице посматрао њен готово ритуални улазак у зграду. Био је помало аналитичан и неповерљив као сваки шпијун, а помало опчињен и задивљен као сваки здрав мушкарац.

Девојка уђе у једну скромну чекаоницу и седе. Возач се благонаклоно насмеја и рече:

– Будите стрпљиви. Неко ће са вама разговарати! – а затим несташе иза сивих врата.

Кеса са пилићима није однесена у фрижидер, већ у кабинет хер Сепе који се водио као први секретар амбасаде.